

баир, ни топлата милувка на пролетния вятър, ни песента на кукувицата, ни шъпота на гората - тръпнеща в пъстрите тревожни викове на птиците - ни леката игра на едрите жълти пеперуди.

Иваница обичаше. Не знаеше точно какво, кого. Споменът за Ефросина, или сините искри в очите на Белотовата сестра. Кръвта му се бе събудила и неверната магия на пролетта още повече разгаряше огъня, който бе лумнал в жилите на суровия юноша.

А Визанс се черташе в душата му като далечен невероятен сън, никога не вижан, никога не бил...

Никога вече, никой нямаше да го обича по-предано и по-страстно... Никой не беше по-хубава от Ефросина - божествената хетера на дивиния град край Босфора.

Той си спомни кървавия лакет, блестящите в смъртна тревога очи, топлата прегръдка на белите й ръце... Въздъхна дълбоко, облегна се на едно дърво и обори глава. Някъде от шумака се издигаше замайващ лъха на диви тменуги... Тишината на гората проникваше в сърцето му като песен.

В далечината изсвири ловджийски рог.

Иваница се стретна и погледна надолу. По друма се беше зададо пъстро шествие. Най-напред тичаха бели загари с весел лай и въртящи се опашки; пясците вардеха някой от тях да не се залута и със шеговита крамола ги мъмреха и свикваха; след тях ~~идоха~~ крагуярите, стрелците и копиеносците. Недалеч от тях издеше царят върху строен чер кон, в ляво от него беше царицата в дясно някакъв едър конник. Подире им идеше многобройна дружина от разноцветно облечени жени и мъже. Най-отзад следваха мулета натоварени с върбови кошници, пълни с хляб, вино, ~~и млинчета~~ ^{и млинчета} приготвени от болярките. Шествието бавно почна да изкачва стръмния друм, след това пресече една широка поляна и навлезе